

σημείωμα για την έκδοση

Το νερό κινείται υπόγεια, ζωογονεί αλλά και διαβρώνει. Δεν έχει σταματημό, εξαγνίζει. Ακόμα και την πέτρα το νερό τη λειαίνει. Η πέτρα υποτάσσεται σε αυτό και ομορφαίνει. Παίρνει το σχήμα της κίνησής του, με τον ίδιο τρόπο που, κατά τον Σεφέρη, τα πεύκα κρατούν τη μορφή του ανέμου και τα λόγια τη μορφή του ανθρώπου. Το νερό, με τη σειρά του, παίρνει το σχήμα των πραγμάτων που το χωρούν. Έτσι όπως προσαρμόζεται, κρύβει την δύναμή του.

Όταν είναι άφθονο, μας συγκεντρώνει γύρω του. Μας ενώνει η επιθυμία να το χαρούμε με όλες τις αισθήσεις του σώματος. Η έλξη που μας ασκεί γεννά την επιθυμία να βυθίσουμε το σώμα μας μέσα του, να καταργήσουμε τη βαρύτητα και τους περιορισμούς που αυτή συνεπάγεται. Να νιώσει το σώμα ελεύθερο, να πετάξει. Σαν να μην είναι ο εαυτός του αλλά κάτι άλλο.

Ακόμα και λίγο να είναι, αλλάζει το περιβάλλον του, τραβάει τη ζωή πάνω του. Οι άνθρωποι στην καθημερινότητά τους ανέκαθεν συναντούσαν το νερό εκεί όπου ανάβλυζε από τη γη. Στα σημεία αυτά έφτιαχναν κρήνες, εκφράζοντας τη σημασία που είχε γι' αυτούς η πρόσβαση στο πολύτιμο αγαθό.

Οι κρήνες ήταν σημαντικές και για τις νύμφες, γι' αυτό οι αρχαίοι τις ονόμαζαν νυμφαία και τις αφιέρωναν σε αυτές. Τέμνονταν οι κόσμοι εκεί των θνητών και των υπερφυσικών πλασμάτων. Έβρισκαν όλοι την ανακούφιση, τον εξαγνισμό, την αναγέννηση, τη ζωή την ίδια.

δ. Σχοινιά